

„Se on ifta hea, et meie lahhefeste olleme,“ ütles Willem mõnne näddala pärrast, „meie woime mitme asja polest teine teist aidata. Minna annan sulle ramatud, mis minnul tarwis ei olle ja sinna annad mulle ja neise leigile tinti.“ „Ja kii so tint ka assi on, selle wasto mis mulle antatse,“ naeris Bridli. „Olgo kii weike assi,“ ütles Willem, ommeti lähheb tedda ifta tarwis. Ja näita seie, mis illus, uus tuggew waat se on, ni parras selgas landa, se ei wöinud ka wägga raske olla, kui ta täiski olli; kust ja selle ka said?“ „Minno armas wend Hannes, teggi sedda mulle. Ei ta olnud raske ühtegi. Omma käega leikas temma seie põhja peale weskiratta mällestuseks ja minno nimme esimesesed pokstawid. Tinti plekid ja tolm on neid wähhe seggaseks teinud. Agga wata nüüd,“ ütles ta, kui ta nattuse aega olli pühkinud ja puhhastanud. „Siin on selgeste wedli rattas, ja siin P. K. Pridif Klipmüller. Se on mulle minno wennast ainsaks mällestuseks jäänud; isjast ei olle mul muud, kui temma armsad mae-nitsuse sannad, mis temma wimiste päwade sees enne kui teine teisest lahkusime, mulle ni mitto lorda ütles.“ Bridli silmi tulsi wessi, ja Willem tahtis temma meelt lahutada ja ütles: „Woi nisuggune on weskirattas, üksford tahhan ma isja palluda, et temma meiega ühte weskitotta lähheb. Weskit seest nähha woib illus olla.“ „Jah,“

ütles Bridli, „et ta kii ni wägga kunstlik masin ka ei olle, siiski on ta illus kii nähha, minnul olleks kii hea meel ollema mõnneist acast jälle weskitotta minna watama.“ „Töest minna tahhan üksford isja palluda,“ ütles Willem. „Agga ütle mulle, kust ja jälle tinti said. Kui se esimenne jäggo otjas olli?“ „Se ongi ifta sesamma esimenne jäggo, mis wend isse mulle walmis teggi; nattoke wihtmawet ollen ma agga wahhest peale forjanud, kui ta passuks jäi, ja kui ta wimaks olleks liig weddelaks jäänud, siis ma olleksiin mõnne koppita eest tinti pulwert ostnud ja sisse pannud. Agga siiski ei maksnud se kaup palju ja ei olleks mind toitnud, agga ennamiete andud head inimesesed mulle sedda tütti leiba ilma rahhata, mis ma söin.“ „Siis ei olle sul wiist sugugi kahjo, et se kaupleminne sul lõppes;“ ütles Willem, „ja parrem on ometi siis kolis laia, et kii õppimine ka wahhest raske on.“ „Oh tuhhat lord parrem,“ ütles Bridli, „parrem on tööd tehha ja õppida kui kerjata, olgo ta nüüd kauplemiese nimme peal ehk paljas kerjamine. Ja hakkame nüüd õige õppima, minnul on jo mitto asja ni wägga wöerad wast.“ „Jah, hakkame peale,“ ütles Willem, „ja kui meie walmis saame, siis laulame Alpenimäggede-laulusid! — Ja las tead, Bridli, mis minno mõttes on, meil, sinna rahwal on se wiis Soulus teine teine teist rõmuštada, lapsed püawad